

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 lipca 2010 r.

w sprawie środka C 48/07 (ex NN 60/07) wdrożonego przez Polskę na rzecz WRJ i WRJ-Serwis

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 4476)

(Jedynie tekst w języku polskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/612/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali do traktatu o przystąpieniu⁽¹⁾,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami⁽²⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Komisja została poinformowana o nieprawidłowościach w polskim sektorze rur stalowych w trakcie monitorowania restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali. Po przystąpieniu Polski do UE pomoc na rzecz Walcowni Rur Jedność Sp. z o.o. (zwanej dalej „spółką WRJ”) i WRJ-Serwis Sp. z o.o. (zwanej dalej „spółką WRJ-Serwis”) poddano weryfikacji z urzędu. W pismach z dnia 6 kwietnia 2005 r., 4 sierpnia 2005 r., 3 listopada 2005 r., 4 maja 2006 r., 17 listopada 2006 r. i 11 lipca 2007 r. Komisja zwróciła się do władz polskich o informacje. Władze polskie udzieliły odpowiedzi w pismach z dnia 7 czerwca 2005 r., 29 września 2005 r., 2 grudnia 2005 r., 18 maja 2006 r., 31 maja 2006 r., 10 stycznia 2007 r. i 3 sierpnia 2007 r.
- (2) Pismem z dnia 23 października 2007 r. Komisja poinformowała Polskę o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)⁽³⁾ w odniesieniu do szeregu środków przyznanych na rzecz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dnia 24 listopada 2007 r.⁽⁴⁾ Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowych środków.
- (4) Komisja otrzymała uwagi od jednej zainteresowanej strony. Przekazała je Polsce, dając jej możliwość ustosunkowania się do przedstawionych komentarzy; uwagi Polski otrzymano w piśmie z dnia 16 lutego 2009 r. Polska ustosunkowała się do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w pismach z dnia 21 stycznia 2008 r. i 1 lutego 2008 r.
- (5) Dnia 16 lutego 2009 r. Komisja zwróciła się o dodatkowe informacje, których Polska udzieliła w piśmie z dnia 4 czerwca 2009 r.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW

2.1. Beneficjenci

2.1.1. WRJ

- (6) Spółka WRJ ma siedzibę w Katowicach i zatrudnia 12 osób do celów administracyjnych. 40,736 % udziałów spółki znajduje się w posiadaniu Towarzystwa Finansowego Silesia Sp. z o.o. (zwanego dalej „spółką TFS”), przedsiębiorstwa będącego w 99,6 % własnością państwa. Kolejne 7,235 % udziałów znajduje się w posiadaniu Walcowni Rur Silesia SA (zwanej dalej „Walcownią Rur Silesia”), podmiotu w 100 % zależnego od spółki TFS.
- (7) Pozostali udziałowcy to:
 - PIW Enpol Sp. z o.o. (19,009 % udziałów),
 - Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA (8,3 % udziałów),

⁽¹⁾ Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 948.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 z 24.11.2007, s. 21.

⁽³⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 TFUE. Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE.

⁽⁴⁾ Zob. przypis 2.

- Kulczyk Privatstiftung (4,533 % udziałów),
 - Huta Jedność (0,817 % udziałów),
 - szereg innych udziałowców mniejszościowych, posiadających udziały wynoszące od 0,004 % do 3,4 %.
- (8) Spółkę WRJ utworzono w 1995 r. w celu budowy nowej walcowni rur bez szwu o zdolności produkcyjnej wynoszącej 160 tys. ton rocznie (zwanej dalej „projektem WRJ”).
- (9) Pierwotnie inne przedsiębiorstwo o nazwie Huta Jedność rozpoczęło w 1978 r. budowę walcowni rur bez szwu o zdolności produkcyjnej 400 tys. ton, którą przerwano w 1980 r. w związku ze wstrzymaniem subsydiów państwowych. Po kolejnych próbach wznowienia projektu Huta Jedność złożyła wnioski o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku, który to wniosek został odrzucony przez sąd. Obecnie Huta Jedność jest spółką w likwidacji, prowadzącą działalność polegającą na wydzierżawianiu majątku produkcyjnego innym podmiotom oraz jako dostawca mediów.
- (10) Projekt WRJ obejmował elementy infrastruktury oraz część maszyn i urządzeń zgromadzonych wcześniej przez Hutę Jedność na potrzeby pierwotnego projektu i miał być zrealizowany na gruncie, który poprzednio stanowił własność Huty Jedność. Do udziału w projekcie WRJ, który rozpoczął się w 1997 r., zaproszono nowych inwestorów. Jego realizację przerwano w 2001 r., a do tego czasu wycofali się z niego inwestorzy. Wydaje się, że wykonano 86 % prac, mimo to spółka WRJ nigdy nie podjęła żadnej działalności produkcyjnej.
- (11) Dnia 4 września 2007 r. Walcownia Rur Silesia, spółka zależna należąca w całości do TFS, założona w ramach planów konsolidacji polskiego sektora rur stalowych (zob. poniżej motywy 15–17), złożyła wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego w stosunku do spółki WRJ, obejmującego likwidację majątku. Dnia 23 stycznia 2008 r. Sąd Rejonowy w Katowicach ogłosił upadłość spółki WRJ obejmującą likwidację jej majątku, wyznaczając w tym celu syndyka masy upadłości. Jak się wydaje, w ramach postępowania upadłościowego nie sprzedano dotychczas żadnej części majątku spółki.

2.1.2. WRJ-Serwis

- (12) Spółkę WRJ-Serwis utworzono w 2001 r. w drodze przekształcenia przedsiębiorstwa Zakład Usług Energomechanicznych „Jedność” SA, utworzonego w 1999 r. Jej udziałowcami są spółka TFS (54,66 % udziałów), PIW ENPOL Sp. z o.o. (36,77 % udziałów), Complex Sp. z o.o. (8,29 % udziałów) i Huta Jedność (0,28 % udziałów).
- (13) Pierwotnym celem spółki WRJ-Serwis była realizacja części projektu WRJ, a także zapewnienie spółce WRJ lepszych możliwości kredytowania. Jednakże spółka WRJ-Serwis nie rozpoczęła żadnej działalności inwestycyjnej, natomiast po zaprzestaniu przez Hutę Jedność działalności produkcyjnej w ciągarni z początkiem 2004 r. od maja 2004 r. produkuje rury stalowe bez szwu ciągnięte na zimno. Ta działalność jest prowadzona z wykorzystaniem majątku wydzierżawionego

początkowo od Huty Jedność. Wspomniany majątek został następnie przejęty przez ING Bank Śląski SA, a w końcu przez Walcownię Rur Silesia. Ponadto spółka WRJ-Serwis nabyła 9/10 praw użytkowania wieczystego gruntu, na którym jest zlokalizowany projekt WRJ, a także 9/10 praw własności w odniesieniu do budynków posadowionych na tym gruncie.

- (14) Spółka WRJ-Serwis zaprzestała działalności operacyjnej w kwietniu 2008 r., kiedy Walcownia Rur Silesia przejęła produkcję rur stalowych w ciągarni.

2.1.3. Konsolidacja WRJ i WRJ-Serwis oraz próby ich prywatyzacji

- (15) W 2004 r. spółka TFS rozpoczęła poszukiwania inwestora strategicznego dla spółek WRJ i WRJ-Serwis. W 2005 r. zaproszono do składania ofert zainteresowane strony, z których dwie przedstawiły oferty. Ostatecznie zawarto z jednym z oferentów umowę ramową w sprawie nabycia majątku spółek WRJ i WRJ-Serwis, wolnego od wszelkich obciążeń, którą jednakże rozwiązano w październiku 2006 r. ze względu na niespełnienie jej warunków. W grudniu 2006 r. spółka TFS wszczęła nową procedurę przetargową, która nie doprowadziła do złożenia żadnych wiążących ofert.
- (16) Po kolejnym zaproszeniu do składania ofert ogłoszonym w 2007 r. spółka TFS postanowiła skonsolidować spółki WRJ i WRJ-Serwis, aby móc łatwiej je sprywatyzować. W tym celu utworzyła dwie nowe spółki, mianowicie FEREX Sp. z o.o. (zwaną dalej „spółką FEREX”) i Walcownię Rur Silesia. TFS posiada 100 % udziałów obu spółek. Poprzez Walcownię Rur Silesia oraz spółkę FEREX spółka TFS nabyła majątek niezbędny do realizacji projektu WRJ oraz przejęła długi spółek WRJ i WRJ-Serwis:

a) Walcownia Rur Silesia stała się wierzycielem spółki WRJ, nabywając od konsorcjum banków wierzytelności należne od spółki WRJ w wysokości 168 940 469 PLN, a także od spółki Stalexport wierzytelności należne od spółki WRJ w wysokości 95 595 057 PLN. Ponadto Walcownia Rur Silesia zakupiła od konsorcjum banków kierowanego przez ING Bank Śląski majątek ruchomy stanowiący wyposażenie ciągarni;

b) także spółka FEREX stała się wierzycielem spółki WRJ, nabywając od banków wierzytelności należne od spółki WRJ wynoszące łącznie 142 941 270,43 PLN, zabezpieczone hipoteką na gruncie należącym do spółek WRJ i WRJ-Serwis.

- (17) W sierpniu 2008 r. władze polskie podjęły kolejną próbę sprzedaży spółek WRJ, WRJ-Serwis, FEREX i Walcowni Rur Silesia. Spółka TFS i Walcownia Rur Silesia zaprosiły zainteresowane strony do negocjacji w sprawie łącznego zakupu majątku Walcowni Rur Silesia, kapitału zakładowego spółki FEREX, wierzytelności TFS należne od spółki FEREX oraz udziałów TFS w kapitale spółki WRJ-Serwis. Procedura zakończyła się dnia 15 stycznia 2009 r. i nie doprowadziła do sprzedaży żadnego z oferowanych składników majątku.

2.2. Oceniane środki

- (18) Środki przyznane na rzecz spółki WRJ obejmują inwestycje kapitałowe dokonane przez spółkę TFS (2.2.1), gwarancje udzielone przez TFS (2.2.2) oraz zabezpieczenia udzielone przez Skarb Państwa (2.2.3). Środki na rzecz spółki WRJ-Serwis obejmują inwestycje kapitałowe dokonane przez spółkę TFS (2.2.4).

2.2.1. Inwestycje kapitałowe w WRJ dokonana przez TFS

- (19) Pierwsza inwestycja kapitałowa spółki TFS w spółkę WRJ miała miejsce dnia 26 czerwca 2002 r., kiedy udziałowcy WRJ podjęli decyzję o podwyższeniu kapitału zakładowego. W zamian za wierzytelności spółka TFS otrzymała udziały o nominalnej wartości 15 mln PLN. Przedmiotowe wierzytelności były należne spółce TFS od Huty Andrzej oraz od Huty Katowice i wynosiły 15 mln PLN. Podwyższenie kapitału zostało zarejestrowane i stało się skuteczne dnia 22 listopada 2002 r.

- (20) Drugie podwyższenie kapitału zakładowego miało miejsce dnia 17 stycznia 2003 r., kiedy udziałowcy WRJ postanowili ponownie zwiększyć kapitał zakładowy spółki. W zamian za wierzytelności należne spółce TFS od spółki WRJ TFS otrzymała udziały o nominalnej wartości 40 mln PLN (zamiana długu na udziały w kapitale zakładowym). Nominalna wartość wierzytelności wynosiła 40 mln PLN, a spółka TFS przejęła je wcześniej, w grudniu 2002 r., od ING Bank Śląski SA. Podwyższenie kapitału zostało zarejestrowane i stało się skuteczne dnia 25 sierpnia 2003 r.

2.2.2. Gwarancje udzielone WRJ przez TFS

- (21) W 2001 r. spółka TFS udzieliła gwarancji do kwoty 5 mln PLN w odniesieniu do pożyczki wynoszącej 20 mln PLN. Spółka WRJ uzyskała przedmiotową pożyczkę w 1999 r. od Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.
- (22) Także w 2001 r. spółka TFS udzieliła gwarancji do kwoty 50 mln PLN w odniesieniu do pożyczki wynoszącej 115 mln PLN. Spółka WRJ uzyskała przedmiotową pożyczkę w 1996 r. od Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

2.2.3. Zabezpieczenie udzielone WRJ przez Skarb Państwa

- (23) Dnia 14 października 1997 r. Skarb Państwa udzielił gwarancji obejmującej 45 % kwoty głównej oraz odsetek od dwóch pożyczek, wynoszących łącznie 262,5 mln PLN. Wspomniane pożyczki stanowiły kredyt walutowy oraz kredyt złotówkowy, oba udzielone przez konsorcjum banków w 1997 r.
- (24) Dnia 2 stycznia 2003 r. Rada Ministrów, podpisując stosowne dokumenty, podniosła gwarancję państwa do 55 %. Podniesienia gwarancji nie wykonano.

2.2.4. Inwestycje kapitałowe w WRJ-Serwis dokonana przez TFS

- (25) Spółka TFS dokonała interwencji kapitałowych w spółce WRJ-Serwis w grudniu 2003 r., w celu uzyskania udziału większościowego, co miało jej umożliwić przejęcie

kontroli nad projektem WRJ. W decyzji z grudnia 2003 r. udziałowcy spółki WRJ-Serwis wyrazili zgodę na objęcie jej udziałów przez spółkę TFS. Nominalna wartość udziałów wynosiła 7 910 000 PLN. Spółka TFS objęła udziały głównie w zamian za wierzytelności należne TFS od Huty Jedność. Przedmiotowe wierzytelności przelano na spółkę WRJ-Serwis. Ponadto spółka TFS w zamian za udziały wniosła gotówkę (890 000 PLN) i aport (wsad materiałowy – lupy z Huty Jedność do dalszego przerobu; o wartości zbywczej 450 000 PLN). Porozumienie o objęciu udziałów podpisano dnia 8 czerwca 2004 r. Podwyższenie kapitału zarejestrowano dopiero dnia 17 sierpnia 2007 r.

- (26) Równocześnie ze spółką TFS udziały w podwyższonym kapitale zakładowym objął jeden z dotychczasowych udziałowców, PIW Enpol Sp. z o.o., oraz nowy udziałowiec, Complex Sp. z o.o. (w obu przypadkach spółki prywatne). Spółki objęły udziały, dokonując na rzecz WRJ-Serwis cesji wierzytelności należnych od Huty Jedność.

3. PODSTAWY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (27) Jak opisano w motywie 3, dnia 23 października 2007 r. Komisja podjęła decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (zwaną dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”). W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła wstępnie pogląd, że jest właściwym organem do rozstrzygnięcia sprawy i że przedmiotowe środki stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

3.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

- (28) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że art. 107 i 108 TFUE (wtedy: art. 87 i 88 Traktatu WE) nie mają zwykle zastosowania do pomocy przyznanej przed przystąpieniem, która nie jest już stosowana po przystąpieniu. Jednakże postanowienia Protokołu nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali (zwanego dalej „protokołem nr 8”) do traktatu o przystąpieniu można uznać za *lex specialis* w odniesieniu do art. 107 i 108 TFUE, poszerzające zakres kontroli pomocy państwa na podstawie TFUE na wszelką pomoc przyznaną na restrukturyzację polskiego hutnictwa żelaza i stali między 1997 i 2006 r. W związku z tym zasadniczo Komisja byłaby właściwym organem do oceny takiej pomocy.
- (29) W odniesieniu do kwestii, czy producenci rur tacy jak spółki WRJ i WRJ-Serwis stanowią część sektora „hutnictwa żelaza i stali” do celów protokołu nr 8, Komisja wzięła pod uwagę, co następuje: protokół nr 8 opierał się na krajowym programie restrukturyzacji (programie „Restrukturyzacja i rozwój hutnictwa żelaza i stali w Polsce”, zwanym dalej „KPR”). Zakres zarówno KPR, jak i protokołu nr 8 nie był ograniczony do zakresu załącznika I Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (zwanego dalej „traktatem EWWiS”), ale obejmował również niektóre sektory hutnictwa żelaza i stali, takie jak sektory rur bez szwu i dużych rur spawanych.

(30) Zgodnie z decyzją o wszczęciu postępowania, po pierwsze, wspomniana interpretacja odpowiadała definicji sektora hutnictwa żelaza i stali w ramach reguł UE w zakresie pomocy państwa, a mianowicie definicji w załączniku B do wielosektorowych zasad ramowych⁽⁵⁾. Po drugie, wynikało to z zakresu KPR, którego połowę beneficjentów stanowili producenci rur. Huta Jedność, poprzedniczka spółek WRJ i WRJ-Serwis, rzeczywiście uczestniczyła w procesie określonym programem restrukturyzacji i kilkakrotnie została wymieniona wprost w projekcie KPR, ale ostatecznie nie została uznana za potencjalnego beneficjenta, gdyż w tym czasie, w następstwie upadłości w 2002 r., przewidywano jej likwidację.

(31) W rezultacie Komisja uznała, że zakaz przyznawania pomocy nieobjętej zakresem KPR i protokołu nr 8 ma zastosowanie do Huty Jedność oraz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

3.2. Istnienie pomocy państwa

(32) W odniesieniu do inwestycji w spółkę WRJ dokonanych przez spółkę TFS oraz udzielonych przez nią zabezpieczeń Komisja wyraziła poważne wątpliwości, czy spełniłyby one warunki testu prywatnego inwestora. W momencie podjęcia tych środków spółka WRJ borykała się z trudnościami i nie byłaby w stanie zgromadzić funduszy na rynku kapitałowym. Ponadto Komisja wyraziła wątpliwości, czy udało by się uzyskać wystarczający zwrot z inwestycji. Uznała także, że inwestycję trudno byłoby uzasadnić faktem, że spółka TFS zamierzała w przyszłości sprywatyzować spółkę WRJ.

(33) W odniesieniu do gwarancji udzielonej spółce WRJ przez Skarb Państwa Komisja zauważyła, że nie jest jasne, czy w chwili udzielenia gwarancji, a więc w 1997 r., WRJ znajdowała się w trudnej sytuacji. Z drugiej strony, w odniesieniu do podwyższenia gwarancji w 2003 r. można było uznać, że spółka WRJ znajduje się w trudnej sytuacji, w związku z czym Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące zgodności wskazanego podwyższenia gwarancji z warunkami testu prywatnego inwestora.

(34) W odniesieniu do inwestycji dokonanych przez spółkę TFS w spółkę WRJ-Serwis Komisja wyraziła wątpliwości, czy spełniłyby one warunki testu prywatnego inwestora. Komisja zauważyła, że w 2003 r. spółka znajdowała się w trudnej sytuacji, jest zatem wątpliwe, czy inwestycje mogłyby przynieść zwrot na zadowalającym poziomie.

3.3. Zgodność pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym

(35) Komisji nie udało się określić żadnych podstaw dla uznania ewentualnej pomocy państwa za zgodną z obowiązującymi z rynkiem wewnętrznym, gdyż inwestycje lub pomoc na restrukturyzację na rzecz sektora

hutnictwa żelaza i stali w latach 1997–2006 były zakazane na mocy protokołu nr 8, a co za tym idzie – na mocy zasad UE w zakresie pomocy państwa.

4. UWAGI POLSKI DOTYCZĄCE DECYZJI O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA

(36) W pismach z dnia 21 stycznia 2008 r. i 1 lutego 2008 r. Polska przedstawiła swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu postępowania. Podsumowując, Polska nie zgadza się z dokonaną przez Komisję interpretacją protokołu nr 8 i utrzymuje, że przedmiotowe środki nie stanowią pomocy państwa.

4.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

(37) Polska uważa, że protokół nr 8, jako wyjątek od zasady nieinterwencji dotyczącej pomocy państwa przed przystąpieniem, nie powinien być interpretowany w sposób uogólniający.

(38) Po pierwsze, zaznacza, że załącznik I do protokołu 2 do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony⁽⁶⁾ (zwanego dalej „protokołem 2 do Układu Europejskiego”), nie obejmował producentów rur ani ich wyrobów, a zatem nie byli objęci zakresem jego zastosowania.

(39) Po drugie, zakaz przyznawania pomocy państwa producentom rur w państwach członkowskich wprowadzono dnia 24 lipca 2002 r., kiedy wszedł w życie załącznik B do wielosektorowych zasad ramowych, definiujący zakres terminu „hutnictwo żelaza i stali”. Zgodnie z tą definicją część sektora „hutnictwa żelaza i stali” stanowił segment rur bez szwu i dużych rur spawanych. W związku z tym KPR zatwierdzony przez Komisję w 2003 r. oraz protokół nr 8 uwzględniły również producentów rur. Wcześniej, kiedy miał zastosowanie traktat EWWiS, segment rur nie był uwzględniony.

(40) Polska stwierdza, że protokół nr 8 należy interpretować w taki sposób, że przed dniem 24 lipca 2002 r. wsparcie udzielane producentom rur nie podlegało kontroli Komisji, podobnie jak wszelkie inne interwencje mające miejsce przed wejściem w życie traktatu o przystąpieniu. Po tym terminie producenci rur podlegali wspomnianym ograniczeniom.

(41) W odniesieniu do świadomości beneficjentów Polska zaznacza, że spółkę WRJ-Serwis można uznać za producenta wyrobów stalowych dopiero od 2004 r., kiedy rozpoczęła działalność z wykorzystaniem urządzeń ciągarni i że do tego czasu żadnych interwencji państwa nie można uznać za pomoc państwa na rzecz hutnictwa żelaza i stali.

(42) Ponadto Polska podkreśla, że projekt WRJ nie stanowi kontynuacji dawnego projektu Huta Jedność.

⁽⁵⁾ Zob. załącznik B do wielosektorowych zasad ramowych (Dz.U. C 70 z 19.3.2002, s. 8), mający zastosowanie od dnia 24 lipca 2002 r. (ust. 39), zastąpiony załącznikiem I do wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2012 (Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.1993, s. 2.

4.2. Istnienie pomocy państwa

- (43) Ponadto Polska twierdzi, że chociaż spółka TFS jest kontrolowana przez Skarb Państwa, działa zgodnie z zasadami rynkowymi, aby przynosić zyski. Działania podjęte przez nią w odniesieniu do spółek WRJ i WRJ-Serwis nie wynikały z żadnej szczególnej kontroli ani nadzoru ze strony państwa. W związku z tym Skarb Państwa niekoniecznie sprawował kontrolę w rozumieniu wyroku w sprawie Stardust Marine⁽⁷⁾.
- (44) W odniesieniu do podwyższania kapitału spółki WRJ oraz gwarancji udzielonych przez spółkę TFS Polska uważa, że spółka TFS nie dokonała wpłaty żadnych znacznych środków finansowych na rzecz projektu WRJ. Zamiana wierzytelności na udziały w spółce WRJ była bowiem bardziej racjonalna gospodarczo niż bezpośrednia egzekucja wspomnianych wierzytelności. Ponadto w czasie, kiedy spółka TFS dokonywała inwestycji w spółkę WRJ, była w posiadaniu planów operacyjnych świadczących o rentowności projektu WRJ. Również konsorcjum banków było wówczas gotowe do zapewnienia dalszego finansowania spółce WRJ. Spółka TFS postępowała zatem jak prywatny inwestor.
- (45) Polska uważa, że zwiększenie zakresu gwarancji państwa na rzecz spółki WRJ było zgodne z warunkami testu prywatnego inwestora, gdyż zapewniono zabezpieczenie dużej wartości, a WRJ wniosła na rzecz Skarbu Państwa opłatę za zwiększenie gwarancji zgodną ze stawką rynkową. Ponadto gwarancja była uzależniona od wznowienia finansowania projektu WRJ przez banki, do czego nie doszło. W rezultacie zwiększenia gwarancji nigdy nie wykonano i Polska uważa, że spółka WRJ nie odniosła korzyści.
- (46) Interwencję kapitałową w spółce WRJ-Serwis uważa się za spełniającą warunki testu prywatnego inwestora. Po pierwsze oprócz spółki TFS udziały objęli prywatni udziałowcy. Po drugie, spółka WRJ-Serwis nie znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej i spółka TFS podjęła decyzję z myślą o zyskach, jakie miała w przyszłości przynieść spółka WRJ-Serwis. Ponadto spółka TFS zdołała przejąć kontrolę nad spółką WRJ-Serwis i nieruchomością, na której budowano projekt WRJ.
- (47) W odniesieniu do konsolidacji spółek WRJ i WRJ-Serwis Polska twierdzi, że była to jedyna możliwość szybkiego doprowadzenia do przejścia i ukończenia projektu WRJ przez prywatnego inwestora, przy jednoczesnym zapewnieniu odzyskania maksymalnej części kapitału dotychczas zainwestowanego przez państwo.

5. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (48) Komisja otrzymała uwagi jednej zainteresowanej strony trzeciej, zdecydowanie sprzeciwiającej się subsydiom udzielonym przez Polskę. Przedmiotowa strona przypomina, że rury nigdy nie były wyrobami objętymi traktatem EWWiS oraz że przemysł rurowy musiał dokonać restrukturyzacji na własny koszt, bez pomocy państwa.

Akceptacja pomocy w danym przypadku stanowiłaby uszczerbek dla europejskiego przemysłu rurowego. Zainteresowana strona stwierdza również, że akceptacja pomocy może zagrozić podejmowanym przez nią próbom wykazania, że niektóre z krajów importujących rury dokonują przywozu do UE po cenach dumpingowych lub subsydiowanych. Ponadto argumentuje ona, że europejska branża rur stalowych bez szwu znajdowała się w szczególnej sytuacji gospodarczej ze względu na nadwyżkę zdolności produkcyjnej i konieczność wywozu dużych ilości w sytuacji, kiedy w 2007 r. rosła wielkość przywozu z Chin.

6. UWAGI POLSKI DOTYCZĄCE SPOSTRZEŻEŃ ZAINTERESOWANEJ STRONY

- (49) Komentarze zainteresowanej strony przekazano Polsce, która przedstawiła swoje uwagi dnia 16 lutego 2009 r. Polska popiera pogląd o konieczności przejrzystych zasad dotyczących uczciwej konkurencji na rynku rur.
- (50) Polska zgadza się ze stroną trzecią, że rury nigdy nie były wyrobami objętymi traktatem EWWiS oraz powtarza, że dopiero wielosektorowe zasady ramowe, które weszły w życie dnia 24 lipca 2002 r., włączyły producentów rur do „sektora hutnictwa żelaza i stali”. W związku z tym zakaz pomocy państwa na rzecz sektora rur ma zastosowanie dopiero od dnia 24 lipca 2002 r., kiedy weszła w życie „poszerzona” definicja sektora hutnictwa żelaza i stali.
- (51) Ponadto Polska powtarza, że spółka WRJ nigdy nie rozpoczęła działalności produkcyjnej, a spółka WRJ-Serwis zaprzestała produkcji w 2008 r. Polska podkreśla, że nigdy nie przyznała pomocy państwa na rzecz spółki WRJ.

7. OCENA ŚRODKA

7.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

- (52) Przedmiotowe środki przyznano przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, tj. przed dniem 1 maja 2004 r. Zasadniczo art. 107 i 108 TFUE nie mają zastosowania do pomocy, którą przyznano przed przystąpieniem i która nie była stosowana po przystąpieniu⁽⁸⁾. W drodze odstępstwa od powyższej zasady ogólnej, a tym samym w drodze wyjątku, Komisja posiada kompetencje w zakresie przeglądu pomocy państwa przyznanej przez Polskę w związku z restrukturyzacją krajowego hutnictwa żelaza i stali przed przystąpieniem do UE, na mocy protokołu nr 8 do traktatu o przystąpieniu.

⁽⁷⁾ Sprawa C-482/99, Stardust Marine, Rec. [2002], s. I-4397.

⁽⁸⁾ W wyroku z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06 ISD Polska i in. przeciwko Komisji Sąd Pierwszej Instancji potwierdził, w pkt 90, że „strony nie podważają okoliczności, że co do zasady art. 87 WE i 88 WE nie mają zastosowania do pomocy przyznanej przed przystąpieniem, która nie jest już stosowana po przystąpieniu”. Zob. także motyw 108 decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. L 366 z 21.12.2006, s. 1) oraz motyw 202 i kolejne decyzji Komisji 2010/3/WE z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 19/05 (ex N 203/05) udzielonej przez Polskę dla Stoczni Szczecińskiej (Dz.U. L 5 z 8.1.2010, s. 1).

7.1.1. Protokół nr 8 jako *lex specialis*

- (53) W protokole nr 8 zawarty jest przepis zezwalający Polsce na zakończenie restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali podjętej jeszcze przed przystąpieniem. Restrukturyzację polskiego hutnictwa żelaza i stali przed przystąpieniem podjęto na mocy protokołu 2 do Układu Europejskiego i kontynuowano na mocy decyzji Rady Stowarzyszenia UE-Polska (zwanej dalej „decyzją Rady Stowarzyszenia”) (⁹).
- (54) W protokole 2 do Układu Europejskiego przyznano Polsce pięcioletni okres karencji, od roku 1992 do końca 1996 r., w ciągu którego kraj ten mógł wykorzystać do celów restrukturyzacji swego przemysłu stalowego EWWiS pomoc publiczną.
- (55) Wspomniany okres karencji przedłużono decyzją Rady Stowarzyszenia na kolejne osiem lat, licząc od dnia 1 stycznia 1997 r., lub do czasu przystąpienia Polski do UE. W okresie tym Polska mogła, w drodze wyjątku, w odniesieniu do „wyrobów stalowych” przyznawać pomoc publiczną na potrzeby procesu restrukturyzacji na warunkach wynikających z protokołu 2 do Układu Europejskiego (których stosowanie przedłużono na mocy decyzji Rady Stowarzyszenia) oraz na podstawie KPR, przedstawionego przez Polskę Komisji w kwietniu 2003 r. W lipcu 2003 r., po ocenie KPR przez Komisję, wniosek Polski został zatwierdzony przez państwa członkowskie (¹⁰).
- (56) Zgodnie z protokołem nr 8 Komisja uprawniona jest do monitorowania po przystąpieniu Polski do UE pomocy państwa przyznanej przez ten kraj hutnictwu żelaza i stali na podstawie protokołu 2 do Układu Europejskiego (a następnie na podstawie decyzji Rady Stowarzyszenia) oraz na podstawie KPR. Oprócz tego protokół nr 8 stanowi, że Komisja ma prawo zarządzić zwrot pomocy udzielonej z naruszeniem protokołu 2 do Układu Europejskiego oraz KPR. W związku z tym protokół nr 8 ma charakter *lex specialis*, zezwalając w drodze wyjątku i odstępstwa od zasad ogólnych na dokonanie z mocą wsteczną monitorowania i przeglądu pomocy państwa przyznanej przez Polskę krajowemu hutnictwu żelaza i stali przed przystąpieniem. Zostało to potwierdzone przez Sąd, który stwierdził, że protokół nr 8 stanowi *lex specialis* w odniesieniu do art. 107 i 108 TFUE i rozszerza przegląd pomocy państwa przeprowadzany przez Komisję na mocy TFUE na pomoc przyznaną na rzecz reorganizacji polskiego hutnictwa żelaza i stali w latach 1997–2003 (¹¹).

(⁹) Decyzja nr 3/2002 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 października 2002 r. przedłużająca okres przewidziany w art. 8 ust. 4 protokołu 2 dotyczącego produktów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do Układu Europejskiego (Dz.U. L 186 z 25.7.2003, s. 38).

(¹⁰) Decyzja Rady 2003/588/WE z dnia 21 lipca 2003 r. w sprawie spełnienia warunków ustanowionych w art. 3 decyzji nr 3/2002 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 października 2002 r. przedłużającej okres przewidziany w art. 8 ust. 4 protokołu 2 dotyczącego produktów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do Układu Europejskiego (Dz.U. L 199 z 7.8.2003, s. 17).

(¹¹) Sprawa T-288/06 z dnia 1 lipca 2009 r., *Huta Częstochowa SA*, Rec. [2009], s. II-2247, pkt 44.

7.1.2. Zakres kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną na podstawie protokołu nr 8

- (57) W kontekście bieżącego postępowania Komisja musi ocenić, czy zakres kompetencji odnośnie do wyjątkowej kontroli z mocą wsteczną, o której mowa w motywach 53–56 powyżej, obejmuje również środki przyznane przez Polskę producentom rur przed przystąpieniem do UE. W tym celu należy dokonać wykładni podstaw prawnych mających zastosowanie w tym przypadku, tj. protokołu nr 8 w związku z protokołem 2 do Układu Europejskiego i decyzją Rady Stowarzyszenia, tak aby stwierdzić, czy przepisy te obejmują środki przyznane na rzecz polskich producentów rur przed przystąpieniem do UE.
- (58) Zgodnie z powszechnie uznawaną zasadą prawną wykładni przepisów *lex specialis*, stanowiących odstępstwo od przepisów ogólnych, należy dokonywać w sposób ścisły. Zastosowanie do wyżej wymienionych podstaw prawnych (zob. motywy 59–65 poniżej) ścisłej wykładni prowadzi do wniosku, że kompetencje Komisji w zakresie wyjątkowej kontroli z mocą wsteczną ograniczone są do środków przyznanych przed przystąpieniem na rzecz producentów produktów objętych EWWiS, tym samym nie obejmując środków na rzecz producentów rur.

7.1.3. Wykładnia podstaw prawnych

- (59) Kompetencje Komisji w zakresie monitorowania i kontroli z mocą wsteczną przedakcesyjnej pomocy dla polskiego hutnictwa żelaza i stali określono w ust. 12 i 18 protokołu nr 8. Na mocy ust. 12 Komisja i Rada są uprawnione do monitorowania realizacji KPR w okresie przed i po przystąpieniu, do roku 2006. Na mocy ust. 18 Komisja jest uprawniona do zarządzenia zwrotu pomocy państwa przyznanej z naruszeniem warunków określonych w protokole nr 8.
- (60) Ustęp 1 protokołu nr 8 stanowi, że pomoc państwa przyznana przez Polskę na potrzeby restrukturyzacji „określonych części polskiego hutnictwa żelaza i stali” uznaje się za zgodną z rynkiem wewnętrznym, pod warunkiem że: „okres, o którym mowa w artykule 8 ustęp 4 Protokołu 2 dotyczącego produktów EWWiS do Układu Europejskiego [...] został przedłużony do dnia przystąpienia”; przestrzegane są warunki określone w KPR; spełnione zostały warunki określone w protokole nr 8 oraz „żadna pomoc państwa dla celów restrukturyzacji nie zostanie wypłacona na rzecz polskiego hutnictwa po dniu przystąpienia”.
- (61) Z kolei w ust. 2 protokołu nr 8 wymaga się, by restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali, zgodnie z opisem w biznesplanach poszczególnych przedsiębiorstw wymienionych w załączniku 1, została zakończona nie później niż dnia 31 grudnia 2006 r. Ustęp 3 protokołu nr 8 stanowi, że do przyznania pomocy państwa w ramach programu restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali kwalifikują się wyłącznie przedsiębiorstwa wymienione w załączniku 1 do tego protokołu.

- (62) Ustęp 1 protokołu nr 8 zawiera wyraźne odwołanie do art. 8 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego (stosowanie którego to przepisu przedłużono decyzją Rady Stowarzyszenia). Protokół 2 do Układu Europejskiego miał zastosowanie wyłącznie do „wyrobów stalowych EWWiS” (art. 8 ust. 4 protokołu 2), a zestawienie takich wyrobów stalowych zamieszczono w załączniku. Treść tego załącznika stanowiła powtórzenie wykazu wyrobów EWWiS zawartego w załączniku I do traktatu EWWiS, w którym z definicji „wyrobów stalowych EWWiS” wyraźnie wyłączone są rury („rury stalowe (bezszywowe lub spawane) [...] pręty stalowe ciągnione i szlifowane lub polerowane oraz odlewy z żelaza (rury, rury grubościennic i łączniki oraz inne odlewy z żelaza”).
- (63) Traktat EWWiS utracił moc z dniem 23 lipca 2002 r. Począwszy od tej daty pomoc państwa dla sektora hutnictwa żelaza i stali weszła w zakres ogólnych ram prawnych WE. Przy tej okazji postanowiono, że definicja europejskiego sektora hutnictwa żelaza i stali zostanie rozszerzona na producentów rur. Zmienioną definicję zamieszczono w art. 27 i w załączniku B do wielosektorowych zasad ramowych, w myśl których sektor hutnictwa żelaza i stali UE obejmuje „rury, przewody rurowe i profile drażone, bez szwu”, a także „spawane rury i przewody rurowe [...] z żeliwa lub stali”. Tę rozszerzoną definicję sektora hutnictwa żelaza i stali powtórzono następnie w załączniku I do wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013⁽¹²⁾ oraz w art. 2 pkt 29 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych⁽¹³⁾.
- (64) Mimo tego stosownej zmiany, uwzględniającej nową definicję sektora hutnictwa żelaza i stali UE, rozszerzoną na producentów rur, nie wprowadzono w sposób wyraźny ani w protokole 2 do Układu Europejskiego, ani w decyzji Rady Stowarzyszenia. Protokół 2 do Układu Europejskiego utracił moc z dniem 31 grudnia 1996 r. Decyzją Rady Stowarzyszenia okres obowiązywania protokołu 2 do Układu Europejskiego przedłużono na osiem lat od dnia 1 stycznia 1997 r. lub do dnia przystąpienia Polski do UE (w zależności od tego, co nastąpi wcześniej). Artykuł 1 decyzji Rady Stowarzyszenia dotyczy „wyrobów stalowych” ogółem, przy czym zakres jego stosowania jest również wyraźnie powiązany z art. 8 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego, dotyczącym wyłącznie wyrobów stalowych EWWiS. W szczególności przedłużenie obowiązywania protokołu 2 do Układu Europejskiego uzależniono od dostarczenia przez Polskę Komisji KPR i biznesplanów beneficjentów, które, jak stanowi art. 2 decyzji Rady Stowarzyszenia, „spełniają wymagania określone w art. 8 ust. 4 protokołu 2 oraz zostały poddane ocenie i zatwierdzone przez krajowy organ monitorujący pomoc państwa (Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów”).
- (65) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że ust. 18 protokołu nr 8, interpretowany w świetle ust. 1–3 protokołu nr 8, a także protokołu 2 do Układu Europejskiego

oraz decyzji Rady Stowarzyszenia, nie daje Komisji kompetencji w zakresie kontroli pomocy przyznanej polskim producentom rur przed przystąpieniem.

7.1.4. Przepisy wykonawcze do Układu Europejskiego jako instrument wykładni

- (66) Niezależnie od dokonania wykładni prawnej zakresu stosownych podstaw prawnych (tj. protokołu nr 8, protokołu 2 do Układu Europejskiego oraz decyzji Rady Stowarzyszenia – zob. motywy 59–65 powyżej), Komisja zbadała także kwestię, czy przepisy wykonawcze przyjęte w celu stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w Układzie Europejskim i protokole 2, przyjęte w 2001 r. przez Radę Stowarzyszenia UE-Polska (zwane dalej „przepisami wykonawczymi”)⁽¹⁴⁾, są istotne dla określenia zakresu kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną środków zastosowanych przed przystąpieniem na rzecz polskich producentów rur.
- (67) Co do zasady przepisy wykonawcze zawierają przepisy proceduralne, które należy odróżnić od przepisów materialnych dotyczących pomocy państwa zawartych w Układzie Europejskim i protokole 2 do Układu Europejskiego. Należy jednak zauważyć, że przepisy wykonawcze zawierają również szczegółowe przepisy dotyczące kryteriów oceny zgodności pomocy odpowiednio z Układem Europejskim oraz z protokołem 2 do Układu Europejskiego.
- (68) Artykuł 2 ust. 1 zdanie pierwsze przepisów wykonawczych stanowi: „Ocenę zgodności przyznanej pomocy indywidualnej i programów pomocy z Układem Europejskim, jak stanowi art. 1 niniejszych przepisów wykonawczych, przeprowadza się na podstawie kryteriów wynikających z zastosowania przepisów art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, wraz z aktualnie obowiązującymi i przyszłymi przepisami prawa wtórnego, ramami, wytycznymi i innymi istotnymi aktami administracyjnymi obowiązującymi we Wspólnocie, a także z orzecznictwa Sądu Pierwszej Instancji i Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz wszelkich decyzji Rady Stowarzyszenia podjętych na podstawie art. 4 ust. 3”. Przytoczony przepis ustanawia ogólną zasadę, zgodnie z którą materialne kryteria oceny zgodności pomocy państwa, w ujęciu ogólnym, z Układem Europejskim mają charakter „ewolucyjny”, w tym sensie, że uwzględniają bieżące zmiany w prawodawstwie UE i orzecznictwie sądowym.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

⁽¹⁴⁾ Decyzja nr 3/2001 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie przyjęcia, na mocy art. 63 ust. 3, przepisów wykonawczych w celu stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa, o których mowa w art. 63 ust. 1 ppkt (iii) i ust. 2 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony, oraz w art. 8 ust. 1 ppkt (iii) i ust. 2 Protokołu 2 w sprawie wyrobów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do tego układu (Dz.U. L 215 z 9.8.2001, s. 39).

- (69) W drugim zdaniu art. 2 ust. 1 przepisów wykonawczych zawarto szczegółowe odniesienie do kryteriów zgodności na mocy protokołu 2: „W zakresie, w jakim przyznana pomoc lub programy pomocy zgodnie ze swym przeznaczeniem dotyczą produktów objętych protokołem 2 do Układu Europejskiego, zdanie pierwsze niniejszego ustępu stosuje się w pełni, z zastrzeżeniem, że oceny nie przeprowadza się w oparciu o kryteria wynikające z zastosowania przepisów art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lecz w oparciu o kryteria wynikające ze stosowania przepisów Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali dotyczących pomocy państwa”. Ze sformułowania powyższego przepisu jasno wynika, że w przeciwieństwie do przypadku ogólnej pomocy, którego dotyczy art. 2 ust. 1 zdanie pierwsze (zob. motyw 68 powyżej), do celów pomocy, która objęta jest protokołem 2 do Układu Europejskiego, ewolucja kryteriów zgodności powiązana jest z traktatem EWWiS. Nie odniesiono się w sposób wyraźny do ewolucji kryteriów zgodności po wygaśnięciu traktatu EWWiS w 2002 r.
- (70) Artykuł 2 ust. 2 i 3 przepisów wykonawczych ustanawia mechanizm określający zmiany kryteriów zgodności UE, które ma uwzględniać Polska. W szczególności Polska zawiadamiana jest o wszelkich zmianach wspólnotowych kryteriów zgodności, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, natomiast „jeżeli Rzeczpospolita Polska nie zgłosi zastrzeżeń co do takich zmian w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania oficjalnego zawiadomienia o nich, to stają się one kryteriami zgodności zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli Rzeczpospolita Polska zgłosi zastrzeżenia, a także uwzględniając zbliżenie prawodawstwa, o którym mowa w Układzie Europejskim, przeprowadza się konsultacje zgodnie z art. 7 i 8 niniejszych przepisów wykonawczych”.
- (71) Nawet jeżeli Polska nie zgłosiła w terminie trzech miesięcy zastrzeżeń do zmiany wspólnotowej definicji sektora hutnictwa żelaza i stali, którą w 2002 r. rozszerzono również na producentów rur, takie zmiany w prawodawstwie wspólnotowym nie mogły mieć zastosowania do środków wykraczających poza zakres Układu Europejskiego, a mianowicie środków nieobjętych traktatem EWWiS. Oprócz tego protokół nr 8 ma charakter *lex specialis*, a co za tym idzie, ustalając zakres jego stosowania, Komisja nie może opierać się na poszerzeniu definicji unijnego sektora hutnictwa żelaza i stali po

wygaśnięciu traktatu EWWiS. Należy zatem uznać, że konieczne jest wyraźne rozróżnienie między, z jednej strony, „ewolucyjnym” charakterem prawa mającego zastosowanie do pomocy państwa dla polskiego sektora hutnictwa żelaza i stali na mocy Układu Europejskiego przed przystąpieniem do UE a, z drugiej strony, z konieczności ścisłą wykładnią zakresu kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną, wynikającej z protokołem nr 8, protokołem 2 do Układu Europejskiego oraz decyzją Rady Stowarzyszenia.

8. WNIOSEK

- (72) W związku z powyższym Komisja musi uznać, że nie posiada kompetencji do przeglądu środków przyznanych na rzecz polskich producentów rur przed przystąpieniem, w szczególności zaś w latach 1997–2003, na podstawie protokołu nr 8. Niniejsze postępowanie zostaje zamknięte poprzez stwierdzenie braku kompetencji Komisji do oceny środków objętych niniejszym postępowaniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE, wszczęte pismem z dnia 23 października 2007 r. skierowanym do Polski, zamyka się z uwagi na brak kompetencji Komisji, w myśl przepisów protokołu nr 8 do traktatu o przystąpieniu Polski do UE, do przeglądu środków przyznanych przez Polskę w latach 2001, 2002 i 2003 na rzecz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 lipca 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący